

Les Cabres de l'Arboçar

Avinyonet del Penedès

Ubicació

Comarca: Alt Penedès
Lloc/Adreça: 08792 AVINYONET DEL PENEDÈS.
Emplaçament A l'Arboçar i Olèrdola

Coordenades:

Latitud: 41.33326
Longitud: 1.764
UTM Est (X): 396575
UTM Nord (Y): 4576490

Classificació

Número de fitxa 08013-156
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia Tradició oral
Estil / època: Modern Contemporani
Estat de conservació Dolent
Protecció Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Sense ús
Titularitat Pública

Fitxes associades:

[Costums religiosos desapareguts](#)

[Antics goigs d'Avinyonet del Penedès](#)

[Oficis desapareguts](#)

Autoria de la fitxa J.M. Huélamo - ARQUEOCIÈNCIA

Data de registre de la fitxa: dv., 15/11/2002 - 01:00

Descripció

Sembla que les dones de l'Arboçar anaven a fer la bugada a un indret encara avui existent, conegut com les basses de Cases Blanques o les Basses del Xuquit, tenint dret de rentar una hora al dia. Indret que per un altre costat té un gran valor simbòlic pels habitants d'aquest nucli, tal es així, que una rondalla tradicional les te com a centre d'una història que parla de l'origen d'un cultiu de pes, molt tradicional al municipi, el de la vinya, convertint aquest indret en el centre d'arribada de l'arca de Noè, i que per la seva singularitat es contempla dins una fitxa apart: ELS CEPS DE NOÈ I LES CABRES DE L'ARBOÇAR. Quan s'acabà el Diluvi Universal, l'Arca de Noè encallà prop de l'Arboçar, concretament a les Basses de Cases Blanques, i el primer que manà el patriarca als seus mossos fou que plantessin uns ceps que recollí a Egipte a fi que no se'n perdés la mena. A Noè li agradava molt el vi, fins i tot alguna vegada, de tant alçar el porró, li havia fet mal. Aquells ceps arrelaren fortament a tota la petita vall i amb pocs anys els arboçarencs no deixaren feixa ni ermot sense plantar-hi aquells xarel·los que donaven un vi tan deliciós. Però Noè, sense cap mala intenció, jugà una mala passada a tota aquella gent, ja que s'oblidà d'alliçonar-los en el conreu de la vinya i, el més important, no els digué la conveniència d'esporgar els ceps a l'hivern, ja que de no fer-ho, aquests a la llarga només produïrien pampolada, excés de vegetació i molt poc raïm. Desgraciadament, així va succeir. Grans cepades, munió de caps, brocades i vergues, que s'entrecruaven pel mig de les passades, portaren la degeneració d'aquelles robustes plantes, que d'any en any anàrem minvant la seva producció, fins a arribar l'anyada en què no colliren quasi res. La pobresa trucà a totes les portes de l'Arboçar i per cercar remei als seus mals, una nit es reuniren a la Casa de la Vila, a la Torre de l'Arboçar de Baix. Després de moltes hores de xerrar i buscar solucions profitoses, ja clarejava el dia, decidiren retornar als seus orígens: comprar ramats de cabres i amb la seva llet i uns quants cabrits, que portarien a vendre a dalt el cim d'Olèrdola, la gran ciutat fortificada, mirar de sobreviure. Al mateix estiu anaren a comprar el bestiar i, com és de suposar, el primer que varen fer fou que les cabres envaïssin totes les vinyes, espolsant-les de valent, menjant-se tots els pàmpols i vergues, sota la mirada plorosa del veïnat. Però... arribada la següent primavera, quin prodigi més miraculós! Els ceps brotaren de nou i aquesta vegada anaven acompanyats de molts raïms, prometent una gran collita. El comentari general era unànime: la rabiosa esporgada que havien fet les cabres portà que els ceps, descansats de tant brancatge a suportar, explotessin amb una gran raïmada, cosa que no succeïa últimament, ofegats per l'excés de caps. Des d'aquell any, la pagesia no deixà mai més d'esporgar "els ceps de Noé". L'alegria tornà de nou a les llars arboçarenques. De les cabres, què en varen fer? Les atonaren muntanya amunt, cap a la serra de la Font del Cuscó, que visquessin i pasturessin lliurement, en recompensa pel seu gran descobriment. Elles, sense proposar-s'ho, retornaren el benestar a l'Arboçar (Pere Sadurní).

Observacions:

Aquesta rondalla conjuga dos elements molt importants dins la economia del municipi: l'existència de ramats de cabres per tal d'aprofitar la seva llet, i l'existència així mateix d'un cultiu molt important per l'economia del municipi: la vinya.

Història

El cultiu de la vinya de manera intensiva al Penedès comença al segle XVIII. El caràcter de la rondalla, així com el seu estil, fa pensar que hagi nascut a finals del XVIII i començament del XIX.

